

CRISTINA CABONI

De kleuren van de liefde

Een indrukwekkende
familiegeschiedenis in
een wereld vol liefde en kleur

WILANDER
ROMAN

PROLOOG

Hij heeft altijd van zonsondergangen gehouden. Ook nu, terwijl zijn einde nadert, vindt Orlando Morosini hem weer betoverend mooi.

Maar wat hem echt raakt, is de energie die de zon uitstraalt, zijn belofte.

Dat kan ook niet anders, beseft hij. Het einde van een dag moet glorieus zijn.

Zijn hart slaat een slag over. Hij houdt zijn adem in, zijn hand op de onverwachts pijnlijke plek, alsof hij die zo hoopt weg te nemen.

Maar hij weet dat dat geen zin heeft.

Hij haat het als zijn handen trillen. Handen die ooit sterk en behendig waren. Hij verafschuwt zijn zwakte.

Maar wat iemand verlangt en daadwerkelijk kan, zijn vaak twee verschillende dingen. Hij sluit zijn ogen even.

Wat zou er aan de andere kant zijn? Zou er verlossing voor hem zijn? Of vergiffenis? Hij heeft bloed aan zijn handen. Hij was soldaat, heeft in een oorlog gevochten. Hij was zowel rechter als beul.

Zou er een plek in de hemel voor hem zijn?

Hij lacht om dat woord.

Hij kende de hemel op aarde.

Zijn vrouw, zijn grote liefde.

Een rilling brengt hem terug naar het heden, naar zijn leven en de tijd die meedogenloos voorbijtikt. Maar hij is niet bang, hij voelt alleen een soort nieuwsgierigheid. Als zij er

niet was geweest, had hij zich er allang aan overgegeven.

Hij heeft haar een belofte gedaan en heeft zich daar niet aan gehouden. Maar nu zijn tijd is gekomen, weet hij dat hij een fout heeft gemaakt. Hij had sterker moeten zijn, vol moeten houden, maar hij kon haar nooit iets weigeren.

Zij was zijn geliefde, zijn betere helft. De rest deed er niet toe.

Hij is hun eerste ontmoeting nooit vergeten.

Hij is nooit vergeten dat ze toen naar viooltjes en regen rook. Hij proeft nog de zoete smaak van hun eerste kus, vol tranen en schatergelach.

De pijn trekt hem weg uit het verleden, hij legt zijn hand weer op zijn hart. Hij verbaast zich over zijn hartslag. Het lijkt wel alsof die langzamer wordt. Hoe vaak zou zijn hart nog kloppen?

Dat is niet belangrijk, hij heeft gedaan wat hij moest doen. Als ze erachter komt dat hij tegen haar heeft gelogen, is hij er toch niet meer.

‘Wat doe je hier buiten?’

Langzaam draait hij zich om. Hoewel de tijd haar haar grijs heeft gekleurd en sporen op haar gezicht heeft achtergelaten, is ze nog steeds de mooiste vrouw die hij ooit heeft gezien.

Dat is ze, voor hem.

‘Kom eens bij me.’

Zwijgend loopt ze naar hem toe. Hij glimlacht naar haar, zou haar zorgen weg willen nemen. Maar dat zou zinloos zijn. Hij voelt dat ze het weet. Hij merkt het aan haar trillende vingers, die zich om de zijne strengelen. Aan haar armen, die ze zo stevig om hem heen slaat alsof ze hem niet kan laten gaan.

‘Je moet uitrusten.’

Hij moet lachen. De pijn is nu onverdraaglijk. ‘Daar heb ik straks nog alle tijd voor, geloof me.’

‘Hou op met die grapjes, je bent gewoon wat zwak. Morgen gaat het vast beter.’

Morgen. Het meest hoopgevende woord dat er bestaat.

Hij streelt haar gezicht en strijkt met zijn hand door haar haar.

‘Dank je.’

Ze spert haar ogen wijd open en terwijl hij toekijkt hoe de tranen in haar ogen springen, beseft hij hoeveel mooie momenten ze samen hebben gehad. ‘Ik heb Stella geschreven.’ Hij ziet haar verbazing. ‘Als ze je komt opzoeken, moet je naar haar luisteren.’

Ze schudt verward haar hoofd. ‘Wat heb je gedaan, gekkerd?’

Hij glimlacht naar haar. *Iets wat ik veel eerder had moeten doen.* Maar hij kiest ervoor iets anders te zeggen. ‘Ik hou van je, Letizia.’

‘Ik ook van jou, voor altijd, Orlando. Voor altijd, mijn liefste.’

1

Oranje. Kleur die zowel subtractief als additief is, synoniem voor zonsopkomst en -ondergang, staat voor vreugde, de zon, de innerlijke kracht die de zintuigen overheerst. Het is de kleur van de wijsheid en het bewustzijn.

De jongen was klein, had zwarte krullen, grote ogen, een rode korte broek tot aan de knieën en een groen jack dat betere tijden had gekend.

Hij keek om zich heen alsof hij iemand in het station zocht. Zijn neus in de lucht, zijn armen wijd, alsof hij vloog.

Hij deed Stella Marcovaldi denken aan een kolibrie.

Die had ze in Brazilië gezien, toen ze haar vader was gaan opzoeken. Regenboogkleurige veren met een knalgroene rand, felpaarse vleugels en een fijne, smalle snavel.

Ze vond de vogels prachtig, net als al het andere dat ze daar gezien had.

Ze kon echter niet bij haar vader blijven en moest terug naar Italië.

Misschien was dat ook wel beter. Ze verjoeg die gedachte en concentreerde zich weer op het jongetje.

Kon het zijn dat hij alleen was? Ze wachtte nog even, terwijl ze naar de ingang tuurde. Daar stond niemand.

Ze legde het tekenboek op haar knieën en volgde het kind met haar ogen. Opeens keek hij haar aan, hij glimlachte en zwaaide naar haar, om vervolgens achter een fontein te verdwijnen.

Plotseling hoorde ze een schreeuw.

Stella rende naar de plek waar ze hem als laatste had gezien. Toen ze hem hoorde lachen, bleef ze stilstaan. De krulbol kwam achter een muurtje bij het spoor vandaan.

‘Boefje,’ mompelde ze. Ze glimlachte opgelucht en liep terug naar het bankje.

Toen ze het album op haar schoot opensloeg, keek ze nog steeds rusteloos om zich heen en ging haar hart tekeer van de schrik. Ze droeg die ochtend rode schoenen met een hak, haar lievelingspaar. Ze tuurde er even naar en keek toen op naar het plafond.

Er drong een zonnestraal, laag aan de horizon, het dakraam binnen, dat als een prisma het licht scheidde, waardoor het een opvallend schouwspel werd.

Terwijl de lichtbundel zich als een waterval om haar heen uitstortte, zuchtte ze van plezier. Ze stak haar hand uit en probeerde hem aan te raken.

Ze zou de essentie van al die schoonheid maar wat graag vangen. Hem interpreteren, namaken. Ze bleef echter roerloos zitten, slechts in staat naar de kleurenpracht te kijken. Haar vingers bewogen niet en haar hand was leeg.

Haar leven was net als het witte blad dat op haar knieën lag.

Een windvlaag liet haar wijde rok opbollen en bracht haar terug naar de werkelijkheid.

Ze had nog tijd, want ze moest pas over een half uur overstappen.

Ze keek weer naar de jongen.

Hij was te klein om daar alleen te zijn. Waar waren zijn ouders? Ze hoopte dat ze niet weg waren gegaan zonder hem. Zoiets had ze namelijk weleens in de krant gelezen: *Afgeleide ouders stappen in de trein en vergeten hun zoon*. Dit was echter iets wat in grote, lawaaierige en drukke stations gebeurde. Hier waren slechts twee sporen en het aantal passagiers was op een hand te tellen.

Nog een blik, nog meer onbeantwoorde vragen. Uiteindelijk gaf ze eraan toe, ze stak haar boek in haar schoudertas en liep naar hem toe.

‘Hoi, ik ben Stella, en hoe heet jij?’

Hij had grote, donkere ogen. Onder de bos krullen verscheen een verlegen glimlach, zodat ze kon zien dat hij een gat tussen zijn snijtanden had.

‘Karim.’

Zijn naam was het enige wat ze begreep uit de enorme Franse woordenstroom met nasale klanken. Zijn verhaal was voor haar echt onbegrijpelijk, omdat zij alleen *bonjour* en *merci* kon zeggen.

‘Waar zijn je ouders?’ probeerde ze opnieuw.

Hij wees naar de ingang.

Door de ramen zag Stella een groepje mensen in de hal staan. Misschien had Karim geen zin meer om te wachten, hielden zijn ouders hem in de gaten en vroegen ze zich nu af wat die nieuwsgierige vrouw van hem wilde.

‘Pas op bij het spoor, hoor, dat is gevaarlijk.’

Karim leek het te begrijpen en knikte.

Stella ging weer zitten en sloeg het tekenboek open. Ze probeerde zich wel te concentreren op het papier, maar bleef toch naar de jongen kijken.

‘Straks doet hij zich nog pijn.’

De stem was donker en laag. Stella keek op en ontmoette de blik van een man.

De onbekende was lang, netjes gekleed en had bruin haar. Hij bewoog alsof hij een denkbeeldige lijn tussen hem en de jongen volgde, alsof hij wilde ingrijpen als dat nodig was.

‘Volgens mij kunnen we niet meer doen dan op hem letten.’

‘Volgens mij wel.’

Ze meende een zekere afkeuring in zijn stem te horen, in zijn intonatie.

Of misschien was het alleen bezorgdheid, dacht ze.

Zij maakte zich immers ook zorgen dat de jongen te dicht bij de trein kwam, die op het spoor stond te wachten.

‘U zou moeten ingrijpen,’ drong de onbekende man aan.

Stella nam hem aandachtiger op. Hij had geen tas en op die woensdagavond in oktober was hij waarschijnlijk de enige andere passagier in de trein die naar Bardolino ging, ook haar bestemming.

‘Wat stelt u voor?’

De man draaide zich om. ‘Dat u zorgt dat hij bij u blijft, meer niet.’

Karim fladderde niet meer van de ene naar de andere kant, maar maakte nu een tekening op een onzichtbaar papier. Stella grijnsde. Ze sloeg hem vertederd gade. Kon zij zich ook maar zo laten gaan! Ze hoefde slechts haar vinger op te tillen, op het papier te leggen en dan ging het leven. Zo eenvoudig... zo leek het tenminste.

Het zou haar echter niet lukken, wist ze, en dat maakte haar verdrietig.

‘Dat kan ik niet doen,’ antwoordde ze, terwijl ze de neiging onderdrukte om het handje van de jongen te pakken en hem veilig bij zich te nemen.

Nee, dat kon echt niet.

Ze was in het verleden al eens eerder buiten het boekje gegaan door sociale regels aan haar laars te lappen en daardoor zat ze nu hier op dat bankje in een klein treinstation. Ze was haar baan kwijtgeraakt, haar huis, en had ook geen mogelijkheid om een nieuw huis te vinden. In die regio tenminste. Maar wat ze het meest betreurde, was het feit dat de kleinkinderen van Flaminia Valenti, haar oude werkgeefster, die al op leeftijd was, haar intenties verkeerd hadden opgevat.

Nog voordat de man kon reageren, keek ze weer op haar horloge en zocht ze haar trein. Ze verbaasde zich over het feit dat hij zo klein was, vergeleken met de treinen die eer-

der waren vertrokken, in de lange tijd dat ze daar nu zat te wachten, slechts een locomotief en een wagon. Maar alles was hier dan ook anders.

Het stationsgebouw was erg oud. Het had zeer hoge muren en een gewelfd plafond dat rood en geel was geschilderd. Smeedijzeren lampen, zelfs potten vol geraniums, waar iemand voor zorgde, aangezien de blaadjes mooi groen waren en er kleine bloemknopjes in zaten. De ramen met versierde kozijnen keken uit op de weg. Alles werd goed onderhouden. Het rook er zelfs aangenaam. Naar most, als ze zich niet vergiste. Stella herinnerde zich de heuvels vol wijngaarden die ze voorbij had zien trekken toen ze het stadje binnenreed.

‘Weet u toevallig of er nog meer treinen naar Bardolino gaan?’ vroeg ze aan de man.

‘Dat is de laatste trein. De volgende gaat morgenochtend.’
De trein vertrok nu echt bijna.

‘Is het hier altijd zo rustig?’

‘Nee, meestal is het drukker. Maar het is nu laagseizoen.’

Er stonden inmiddels een paar mensen naast de wagon te wachten op het spoor ertegenover, dat alleen te bereiken was via een voetgangersovergang.

De onbekende man stond nog steeds naast haar, naar Karim te kijken.

Stella liet zich meevoeren door het gegons en keek om zich heen. Ze begon de vermoeidheid te voelen. En niet alleen die van de lange reis die ze al had gemaakt.

Het was meer.

Het zat dieper.

De sporen die het station verlieten, verdwenen in de verte, aan een denkbeeldige horizon. Het leken wel eindeloze paden, die je urenlang kon volgen zonder iemand tegen te komen. Er hing een lichte mist boven de omliggende velden. Een grens of een doorgang, afhankelijk van wat je zocht. Er

stond hier en daar een hoge boom, of eigenlijk meer een schaduw. Het was alsof iets alle kleuren had opgezogen en alles lichtgrijs had gekleurd. Een treurig en zwaarmoedig landschap dat in schril contrast stond met het lieve, kleine station dat leek te zijn ontsnapt uit een boek.

Werkelijkheid en schijn, dacht ze. Het ene in het andere. Ze leken op elkaar, maar waren toch anders. Ze schoof nerveus heen en weer.

Die raakvlakken maakten haar onrustig. Ze wilde er niet over nadenken, dus concentreerde ze zich op haar omgeving.

Ze was voor het eerst in dat station.

Meestal ging ze met de auto naar het huis van Letizia, haar oudtante, maar dit was een bijzondere gelegenheid. Ze had maanden geleden het tekenboek en een bon voor een treinkaartje gekregen. Een bizar cadeau van haar oom Orlando, Letizia's man, die pas was overleden. Hij had het haar dus eigenlijk nagelaten, aangezien ze het vlak voor zijn dood had gekregen.

In een impuls had ze besloten het kaartje te gebruiken.

Bovendien had ze haar Citroën een paar weken terug verkocht.

Er verscheen een schim in haar blikveld.

Ze streek haar rok glad, ademde diep in en rechte haar schouders. Toen wierp ze een blik op de man naast haar.

Wat een vreemde figuur, vond Stella. Iemand die je niet in het openbaar vervoer verwachtte.

Dat was dus de laatste trein. Ze woog in haar hoofd haar opties af en dat waren er niet veel. Ze mocht hem niet missen, maar was tegelijkertijd bang om het jongetje alleen achter te laten.

Het waren haar zaken niet.

Hoe vaak hadden mensen dat niet tegen haar gezegd? Regelmatig, wist ze.

Dat waren het echter wel.

Zo zat zij nu eenmaal in elkaar. Zij hield zich bezig met alles wat er om haar heen speelde. Ze kon er niets aan doen en wilde dat ook niet, om eerlijk te zijn.

Op dat moment keek ze even naar de stof van haar rok. Naar de dunne gele en dikkere roze en blauwe strepen. Geel voor vreugde, roze voor troost en blauw voor rust.

Ooit waren kleuren haar kompas, voelde ze ze onder haar huid en zag ze ze in mensen. Ze waren overal om haar heen.

Maar wat waren ze nu voor haar? Ze wist het niet zeker, dus probeerde ze er niet over na te denken.

In gedachten verzonken streek ze met haar vingertoppen langs het motief op de stof.

De man stond nog steeds vlak naast haar.

Alleen.

Net als zij.

‘De toeristen weten niet wat ze missen,’ zei ze zacht. Vervolgens keek ze naar hem, alsof ze verder wilde gaan waar ze gebleven waren met hun gesprek. ‘Het meer verandert in de herfst. Het is anders dan in alle andere seizoenen. Het is verrassend mooi op plekken waar niemand kijkt. De kleuren worden warmer, terwijl de zon zachtaardiger wordt.’

De man keek haar verbaasd aan. ‘Zachtaardig... wat een aparte typering.’

Zijn stem was zacht en trilde door iets wat zij niet herkende. Nieuwsgierig geworden bestudeerde ze hem wat aandachtiger: hij was lang, netjes gekleed, kwam koeltjes, bijna streng op haar over. In zijn hand had hij een oude leren tas. Ze staaarde even naar de vingers die de tas stevig vasthiielden. Die was vast erg belangrijk voor hem, dacht ze.

Ze stond op, wreef over haar stijf geworden armen en zag een stel bij Karim staan. Opeens lachte ze. ‘Eindelijk!’ riep ze uit. ‘Ik was al bang dat ze nooit zouden komen!’

Opgelucht zwaaide Stella terug naar Karim.

Even later verliet de jongen het station, hand in hand met

de mensen die waarschijnlijk zijn ouders waren, aangezien hij buitengewoon veel op hen leek.

De onbekende man draaide zich verbijsterd naar haar om.
'Is dat niet uw zoon?'

'Natuurlijk niet.'

'Waarom heeft u me dat dan niet gezegd?'

'Omdat u het me niet heeft gevraagd. Bovendien ken ik u niet goed genoeg om het te hebben over persoonlijke zaken als kinderen. Vindt u ook niet?'

Hij keek haar aan alsof ze gek was geworden.

Ze beseftte dat haar woorden, in het beste geval, bizar klonken, maar kon het niet laten hem een beetje voor de gek te houden. Hij zag eruit alsof hij lang niet had gelachen en dat vond ze jammer.

Er klonk een schel fluitje, waardoor ze opschrok. Terwijl zij nog om zich heen keek, haastte een pas binnengekomen groep mensen zich naar het perron tegenover haar en stapte in de trein.

'O, nee! De trein vertrekt!'

'We moeten hem halen. Ik draag uw koffer wel.'

Stella rende naar de overgang, doodsbang dat ze hier de nacht zou moeten doorbrengen.

Ze was er bijna. Nog een klein stukje en dan kon ze de hoge trap op stappen. Met een beetje geluk haalde ze de trein net voordat hij vertrok. Ze bleef maar rennen. Toen bleef ze hijgend en uitgeput staan.

De trein reed weg. Ze keek hem na, terwijl hij steeds harder ging.

'Ongelooflijk!' riep ze uit.

Ze had hem net gemist.

Kwaad spreidde ze haar armen. Een gebaar dat er ook wat grappig uit moest zien. Haar tas gleed van haar schouder en viel op de grond.

'Gaat het wel goed met u?'

‘Wat zegt u?’ vroeg ze, terwijl ze opkeek.

‘Probeer diep adem te halen. U ziet eruit alsof u elk moment kunt flauwvallen,’ zei de man op kalme toon.

Stella was inderdaad duizelig. Ze probeerde haar tas te pakken, maar hij was haar voor.

‘Dat doe ik wel.’ Hij boog voorover. ‘U had niet zo naar de trap moeten rennen, u had zich kunnen bezeren,’ zei hij, terwijl hij haar van onder een blik toewierp en haar spullen bij elkaar raapte.

‘U ook niet.’

‘Ik moest u wel achternagaan. Ik was bang dat het slecht met u zou aflopen en wilde u tegenhouden.’

‘Dan bent u een held.’

De man wist even niet wat hij moest zeggen. ‘Verre van dat. Er is niets speciaals aan mij.’

‘Dat geloof ik niet,’ fluisterde Stella. ‘Anders zat u nu in die trein, wachtend tot hij u naar uw plaats van bestemming zou brengen.’

‘Ik moest ingrijpen.’

‘Toen ik dat jongetje zag, dacht ik hetzelfde.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Voor mij is het anders, dat is mijn werk, mijn plicht.’

‘Dat geldt voor iedereen die te maken krijgt met een kind dat hulp nodig heeft, toch?’

‘U had hulp kunnen halen.’

‘Ik heb Karim, zo heet hij, gevraagd waar zijn ouders waren en dat heeft hij toen verteld. Hij was niet bang, hij had alleen zin om op een spannende plek te spelen.’

Hij leek geïrriteerd. ‘Dat had je me toch kunnen zeggen?’

Plotseling was hij overgegaan op een wat informelere toon en leek hij ontspannen, bijna een beetje verlegen. Stella haalde glimlachend haar schouders op.

‘Je maakte je zo’n zorgen... Ik vond het grappig om daarop in te spelen.’

‘Dat zal wel... Ik heb mezelf voor gek gezet.’

‘Nee, hoor. Ik kon je interesse wel waarderen. De meeste mensen zouden niet omgekeken hebben naar Karim.’

Hij nam haar even op, stond toen op en gaf haar haar tas. ‘Alsjeblieft.’

‘Dank je.’

‘We moeten een plek zoeken waar we iets kunnen eten en kunnen bedenken wat we gaan doen, denk je ook niet?’

Er waren niet veel alternatieven, vreesde Stella, terwijl ze om zich heen keek.

Hij wees naar de uitgang. ‘Ga je mee?’

‘Ja,’ antwoordde ze en ze ging naast hem lopen. ‘Maar waarom raakte je zo geïrriteerd? In de wereld die ik ken, reageren mensen die een held genoemd worden meestal met een schaterlach.’

‘Ik leef niet in die wereld, ik ben geen held en ik haat dat woord.’

Stella verwachtte zo’n vijandig antwoord niet en ging langzamer lopen. ‘Het spijt me,’ zei ze voorzichtig. Ze keek achterom, niet wetend of ze wel met hem mee moest gaan.

‘Het is ingewikkeld,’ antwoordde hij na een tijdje. ‘Je zag er zo zorgeloos uit, alsof je helemaal geen problemen had en nergens aan dacht.’

Bood hij nu zijn excuses aan? vroeg ze zich verbaasd af.

Ze was het niet gewend om verontschuldigen te horen. En niet gewend dat iemand sorry tegen haar zei.

‘Dat komt door de rok... die heeft dat effect op iedereen.’ Ze zei het zonder erbij na te denken. Maar het was waar. Haar kleding was haar pantser, het schild waar ze zich achter verschool. Gekleurd, vrolijk, frivool bijna.

‘De rok?’ vroeg hij verbijsterd.

Stella liet haar hoofd hangen. ‘Mensen hebben overal regels voor, ook voor kleding. Je hoort erbij of niet. Ik meestal niet.’ Ze maakte een wuivend handgebaar. ‘Ik merk het niet eens meer, het geeft niet.’

Even dacht ze dat hij een uitweg zocht, maar wat ieder ander wel zou doen, deed hij niet. Hij bleef staan.

Stella was hem daar dankbaar voor. Hij kwam op haar over als een moedige man. Iemand die verder keek dan het uiterlijk. Ze was inmiddels iets minder boos over het feit dat ze de trein had gemist.

‘Ik begrijp het niet.’

Natuurlijk niet! Hoe kon hij het begrijpen...

‘Ik... heb vaak moeite met het herkennen van grenzen.’

‘Ik denk dat iedereen dat wel heeft, maar ik vraag me af hoe belangrijk de mening van anderen nu eigenlijk is.’

Stella vond de manier waarop mensen iets zeiden altijd belangrijker dan wat ze zeiden. De stem van de man was vast, ogenschijnlijk kalm.

Het voelde alsof ze hem al jaren kende. Alsof ze hem begreep. Ze schrok ervan toen ze dat besepte. Hij was immers een onbekende. Ze wist niet eens hoe hij heette.

Ze huiverde in haar jas. Ze waren aangekomen op de open plek voor het station.

Het zachte licht van de lantaarns verlichtte het asfalt nauwelijks. Hier en daar was nog een bord verlicht en er liepen een paar mensen over straat, maar verder was het leeg en stil.

‘Is het te laat om een huurauto te zoeken?’ fluisterde ze.

‘Veel te laat.’

‘Een taxi?’ stelde ze hoopvol voor.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Op dit tijdstip komt er niets meer uit Verona en de hotels zijn dicht, omdat het laagseizoen is.’

‘Wat een pech.’

Wat moest ze nu doen? vroeg ze zich bezorgd af. Ze ging snel haar opties af. Ze kon niemand bellen, niemand kon haar helpen. Na een kleine paniekaanval rechtte ze haar rug. Ze zou doen wat ze altijd deed, ze redde zich wel. Gelukkig was ze niet alleen. Ze wierp een blik op de man naast haar. Hij keek ook naar haar.

Ze zwegen, maar wierpen elkaar blikken toe, er hingen onuitgesproken zinnen in de lucht. En veel vragen. Iets wat Stella haatte.

‘Waarom houd je niet van helden?’

Hij keek naar de hemel en zuchtte. ‘Als je belooft van onderwerp te veranderen, neem ik je mee uit eten. Dan zien we wel waar we de nacht kunnen doorbrengen, goed?’

Het had allemaal erger gekund, dacht ze.

‘Goed dan. Maar je moet weten dat ik dol ben op helden. De wereld heeft ze nodig.’